

- I. CAVALERII FLORII DE CIREŞ
- II. CASTELUL FETEI ÎN ALB
- III. ROATA NOROCULUI
- IV. ARIPI DE ZĂPADA
- V. DRUM BUN, CIREŞARI!

CONSTANTIN CHIRIȚĂ

Deschisă CH a părăsite valoarea a României
CHIRIȚĂ, CONSTANTIN

Cireșarii / Constantin Chirita ; traducere de Oana Soare ; prefacță de Diana Pricop - pg. 8-9 - Rămășiță - Roxel Cart 2014

ISBN 978-606-123-084-1

CIREȘARI

CAVALERII FLORII DE CIREŞ

Capitolul II	39
Capitolul III	63
Capitolul IV	69
Capitolul V	83
Capitolul VI	101
Capitolul VII	117
Capitolul VIII	137
Capitolul IX	153
Capitolul X	170
Capitolul XI	187
Capitolul XII	202
Capitolul XIII	217
Capitolul XIV	231
Capitolul XV	249
Capitolul XVI	269
Capitolul XVII	286
Capitolul XVIII	305
SCHITE	329

Volumul I

Ediție îngrijită de Diana Chiriu

Prefață de Oana Soare

Referințe critice de Lucian Pricop

Editura Roxel Cart
București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIRIȚĂ, CONSTANTIN

Cireșarii / Constantin Chiriță ; pref. de Oana Soare; ref. critice de Lucian Pricop. - Ed. a 3-a. - București : Roxel Cart, 2017
5 vol.

ISBN 978-606-753-083-4

Vol. 1 : Cavalerii florii de cireș. - ISBN 978-606-753-084-1

I. Soare, Oana (pref.)
II. Pricop, Lucian

821.135.1

© Victor Chiriță, Diana Chiriță Vogel și Adrian Chiriță
© Editura Roxel Cart pentru prezenta ediție

Textul ediției de față este reprodus după: *Cireșarii – Constantin Chiriță*,
Editura Albatros, București, 1985.

www.edituraroxel.ro
contact@edituraroxel.ro
comenzi@edituraroxel.ro

CUPRINS

<i>Bun venit, cireșari!</i> (prefață de Oana Soare).....	7
<i>Notă asupra ediției</i>	19
<i>Referințe critice</i>	20
Capitolul I	27
Capitolul II	56
Capitolul III	65
Capitolul IV	87
Capitolul V	100
Capitolul VI	111
Capitolul VII	146
Capitolul VIII	157
Capitolul IX	170
Capitolul X	202
Capitolul XI	219
Capitolul XII	235
Capitolul XIII	267
Capitolul XIV	281
Capitolul XV	299
Capitolul XVI	309
Capitolul XVII	326
Capitolul XVIII	355
SCHIȚE	359

CAPITOLUL I

1

De aproape cincizeci de ani, orologiu cel mare din turnul școlii supravegheia cu cadranele sale cele patru puncte cardinale; de aproape cincizeci de ani acele sale enorme indicau fără greșelă ora exactă. Rareori, iarna, în timpul viscolelor, zăpada cotropitoare oprea mersul lor pe cadranul dinspre soare răsare, iar primăvara hulubii, sau ciorile, sau alte zburătoare, în zbenguiala lor grăbeau mersul vreunui minutар. Dar de fiecare dată moș Timofte Păstrăvanu, paznicul școlii, care-și începuse meseria aceasta încă de pe vremea instalării marelui ornic și care, aşa cum spuneau elevii din clasele superioare, și-o va încheia doar o dată cu oprirea definitivă a ceasului, se urca în turn, scutura scripeții uriași și începea să învârtească o manivelă cât oiștea carului. După ce asculta câteva clipe tic-tacul tunător și clătina din cap a încuviințare, moș Timofte scotea de la brâu o cutie rotundă de metal, cândva strălucitoare, o cutie mare cât o farfurie, o proptea pe genunchi și o pocnea cu pumnul în creștet. Ca la comandă, cutia lepăda un capac pentru a dezveli un cadran de ceas pictat cu aceleași discipline cifre romane care împodobeau fețele orologiului din turn. Paznicul scruta cu atenție ora exactă și potrivea întocmai acele „Gângălăului“, pentru că aşa numea dânsul ceasul din turn. Odată treaba terminată, închidea cu câteva zdravene lovituri de pumn capacul „Tângălăului“, pentru că aşa numea dânsul ceasul de la brâu. E de prisos să amintim că lanțul care purta dihania aceea de metal ar fi putut struni un cogeamite dulău ciobănesc. Apoi, în mers agale, bătrânul cobora scările, ieșea în curte, se oprea în mijlocul ei, citea cu voce tare ora exactă de pe ceasul din turn, și dacă era în timpul lecțiilor făcea iute o socoteală, tot cu voce tare, cam cât mai rămâne până la recreație. Și chiar dacă mai rămâneau patruzeci de minute până când trebuia să sune clopoțelul, moș Timofte nu mai cerceta nici Gângălăul,

nici Tânărlăul. Putea să fie împovărat de treburi, putea să fie asaltat de griji, la secunda exactă clopoțelul suna, în mâna lui, sfărșitul orei.

N-am spune însă adevărul întreg, aşa cum ne-am propus, dacă n-am adăuga că erau totuși câteva zile pe an în care moș Timofte nu mai respecta ora exactă. (O să ne ierte bătrânul această indiscreție, mai ales că ea rotunjește adevărul; și până acum n-am întâlnit un al doilea om care să fie în relații atât de cinstite și de fidele cu adevărul ca moș Timofte.) Prin urmare erau câteva zile pe an în care paznicul școlii se afla în conflict cu ora exactă. Erau zilele de dinaintea vacanței, ultimele zile de școală. În acele zile, de câte ori dădea semnalul de recreație, moș Timofte greșea cu regularitate. Suna clopoțelul cu câteva minute înainte de ora obișnuită. Vreo cinci-șase directori foarte meticuloși i-au făcut, la vremea lor, observații pentru această neregulă ciudată, dar moș Timofte s-a mulțumit să ridice din umeri și să spună, cu o voce foarte calmă și nepăsătoare, că în acele zile Gângălăul și Tânărlăul nu se înțeleg și pace: „Gângălăul se grăbește și Tânărlăul e cuprins de lenevie, mă străduiesc și eu să-i împac după pricoperea mea sărmăna. Dacă găsiți dumneavoastră alt chip de a-i împăca...“ Aici, moș Timofte își isprăvea vorba. Directorii îl priveau nedumeriți, încercau să-și închipuien cam cine poate fi „Gângălăul“ și cine poate fi „Tânărlăul“, și mergând din presupunere în presupunere ajungeau la cu totul alte idei, uitându-l, până una alta, pe moș Timofte și meteahna lui. Așa se făcea că de câte ori era numit un nou director, în clădirea cea mare, cu etaj, de pe colina din nordul orașului, se discutau două lucruri de seamă. În adunarea generală a școlii se vorbea mai ales despre vechimea liceului care străbătuse viteaz un veac întreg și înainta la fel de viteaz prin altul, atingându-i sfertul, iar în cancelarie, între profesori și noui director, se vorbea despre obiceiul neschimbat al lui moș Timofte de a dărui elevilor, în ultimele zile de școală, câteva minute în plus la fiecare recreație. Profesorii își înclinau capul ca în fața unui decret vechi și inviolabil, dar de fapt se gândeau sau chiar își amintea agitația și nerăbdarea elevilor în acele zile... și îl lăsau pe moș Timofte în obiceiurile lui de demult.

Altminteri, moș Timofte era omul cel mai corect și mai cinstit care se pomenise pe acele meleaguri. În cei cincizeci de ani de

când deretica prin școală nu lipsise și nu întârziase niciodată de la slujba lui. De aceea pramatiile și chiulangii nu-l aveau deloc la inimă. Pe cei care fugeau de la ore îi dibuia în orice ascunziș, oricât de исcusit ar fi fost ales, ceea ce nu era deloc ușor, pentru că atât curtea, cât mai ales grădina școlii, nesfârșită, ca orice spațiu al amintirilor din copilarie, și plină de pomi, de copaci uriași cu scorbură înfricoșătoare, de tufișuri, de tot felul de clădiri și ziduri cărora nu li se prea ghicea rostul, ofereau ascunzișuri cu duiumul. Îi dibuia oriunde pe chiulangii și-i scotea de chică la lumină, îi zgâlția rău și-i ocăra năprasnic cu vorbele. În acele momente puteai să afli de la dânsul toți oamenii de seamă pe care îi dăduse școala de-a lungul generațiilor, dascăli, profesori, scriitori, artiști, savanți, „oameni care au înțeles că școala este un cuib în care înveți să te înalți în văzduh, nu o mocirlă în care învață să se târască jigănnii urâcioase“. Si amintea numele de tristă celebritate ale unor borfași „care au început tot aşa ca voi, înșelând școala, ca apoi să-și înșele părinții, prietenii și țara“. Burzuluit, moș Timofte își freca apoi barba ascuțită, scuipa chiștocul de multă vreme stins și-l apăsa furios cu călcâiul bocancului. Vocea parca-i îngheță. Orele care urmau erau ore grele, de parcă s-ar fi abătut nu știi ce aspre necazuri asupra lui. Nu-și mai găsea locul, umbla fără rost și bombănea fără încetare, și nici chiar protejații lui nu puteau să-l îmbuneze. Numai dacă vreunul din chiulangi scoși la lumină venea la el să-și ceară iertare, fără cea mai mică urmă de prefăcătorie, numai atunci se schimba moș Timofte. „Apoi de... bodogănea bătrânul, nu-i rău... dar numai vorbele nu ajung...“ cam atât spunea el și, încă încruntat, își găsea imediat ceva important de făcut. Inima însă îi bătea cu putere și nu rareori încruntătură privirilor lui ascundea lacrimi de bucurie. Se punea pe socoteala lui moș Timofte nu puține întâmplări asemănătoare care avuseseră un rol binefăcător în viața unor oameni cu care se mândrea școala.

Mare lucru era însă când ținea moș Timofte la cineva. Erau elevi, protejații lui, cărora le-ar fi deschis la orice oră din zi și din noapte sălile de clasă, de laborator, sala de gimnastică, chiar dacă ar fi trebuit să trudească apoi ore întregi pentru a rândui lucrurile ca mai înainte. Câteodată intervenea cu sfaturile sale foarte chibzuite chiar în conflictele tăcute dintre profesori și elevi, mai ales atunci când anumiți elevi timizi, speriați, cădeau în dizgrația

vreunui profesor. Grozav se pricepea bătrânul să culeagă asemenea „cazuri“ și știa că nimeni altul să deschidă inima puștilor înfri-coșați, și la fel de bine știa să se facă ascultat de profesorii în pricină, îndreptând astfel, cu исcusință lui cinstită, situații care ar fi durat până la sfârșitul școlii. Mai circula printre elevi vorba că în anumite cazuri cererile de reexaminare la vreun obiect erau mai sigur aprobate dacă se adresau verbal lui moș Timofte decât în scris direcționii.

Dar pentru a te bucura de prețuirea și ajutorul lui moș Timofte trebuia să fii un elev de „prima mână“, ce mai! un model între modele. Și dacă moșul te trecea printre protejații lui și se întâmpla să ai vreun conflict cu pedagogii, îți anticipa viitorul în fața lor cu o siguranță nemaipomenită. Era de ajuns să dea două, trei exemple de oameni mari care fuseseră cândva în situații asemănătoare, cu acel belșug de amânunte al sincerității și nădejdii, și profesorii începeau să privească altfel lucrurile și să-și cam schimbe părerile. Pentru că bătrânul vorbea deschis, adevărat, privea drept în ochi și se pare că nu greșise niciodată când luase apărarea cuiva.

În anul în care începe povestirea noastră, moș Timofte își avea ca întotdeauna protejați și nesuferiți. De bună seamă că numai întâmplarea hotărâse ca principalii săi favoriți să fie niște elevi dintr-o optă care locuiau cu toții în cartierul Cireșului și pe care se obișnuise să-i numească: „Cireșari“. Și tot întâmplarea făcuse ca printre „urâcioși“, poate chiar în fruntea lor, să se afle doi șmecheri, tot dintr-o optă, pe care îi prinsese într-o dimineață ascunși într-un șanț acoperit de bălării, în timp ce colegii lor participau cu tot sufletul la ora de geologie. N-am spune însă adevărul întreg dacă n-am destăinui de la bun început că elevul pe care moș Timofte îl iubea cel mai mult, primul dintre favoriții lui, era un prichindel dintr-o cinșea, un șmecher fără seamă în toată școala, poate chiar în istoria școlii, dar căruia bătrânul nu-i arătase niciodată pe față dragostea. Mai degrabă îl muștrulua pentru năzbâtiile și șotiile sale; niciodată nu-l alintase, nici măcar în glumă, cum făcea cu ceilalți elevi la care ținea. Dacă în cei cincizeci de ani de slujbă moș Timofte n-ar mai fi întâlnit un caz asemănător, dacă nu i s-ar mai fi întâmplat, cu vreo treizeci și cinci de ani în urmă, să-i ticăie inima pentru un puști nebunatic, care la

fiecare pas făcea o năzdrăvănie, care în fiecare frază rostă strecură un ghimpe, și care acum era unul din oamenii de mare faimă ai țării, e mai mult ca sigur că prichindelul cel șmecher, blond și ciufulit ar fi intrat în gloata nesuferiților. Dar cum moșneagul avea o memorie precisă a cazurilor și un simț al comparației și previziunii care nu dădea greș, s-a lăsat cu bună știință subjugat de apariția veselă și cuceritoare a lui Tic, trecându-l în rândul favoriților. Adică i-a accordat în sinea lui un mare viitor.

Tic n-avea însă de unde să știe aceasta și de câte ori trecea pe lângă moș Timofte, dacă nu-și ducea mâna la nas pentru a flutura din degete, atunci trăgea după sine un dulău imaginar, prins de un lanț gros, pe care-l întreba chiar în clipa când trecea prin fața gheretei bătrânlui paznic:

– Cuțu, cuțu, Tânțigulică, ia spune-mi din coadă cât e ceasul?!

Elevii cei mici râdeau de se prăpădeau, moș Timofte se încrunda și amenința teribil cu degetul, dar Tic, nedumerit, făcea sfotări cumplite (hm!) pentru a afla cauza veseliei din jur. Într-atâta se obișnuise Tic cu această șotie nevinovată, încât înscenase o a doua ceremonie de botez, adăugând numele de Tânțigulică lui Tombi, cățelul lui credincios, pe care voia să-l facă celebru. Se chinuia ca un drac să-l învețe diviziunea timpului și citirea orelor după mersul soarelui. Dar pentru că noul nume să nu rămână o simplă adăugire sortită unei uitări timpurii și pentru că se credea persecutat de moș Timofte, prichindelul a hotărât să folosească numele de Tânțigulică atunci când cățelul trebuia certat, adică atunci când îl descoperea în roluri negative, și numele de Tombi când cățelul trebuia alintat sau când merita să fie încurajat, adică atunci când interpreta roluri pozitive. A făcut Tic multe repetiții până să ajungă să spună automat fraze de genul acesta:

– Jigodie scârboasă, mizerabile, Tânțigulică afurisit, unde mi-ai ascuns gheata? Marș în cușcă, Tânțigulică! Marș!

– Bravo, Tombi! Bravo! A doua oară să-i jupoî toată blana, numai coada să i-o lași ca să am de ce să-l trag...

În ciuda acestor aparențe, Tic ținea la moș Timofte, ba în adâncul sufletului îl iubea chiar foarte mult. Îl strâmba el, îi imita vocea și strănutul, îi flutura mereu din degete, dar cine altul îi strecură în gheretă, pe neobservate, într-o anumită zi a săptămânii, o portocală învelită frumos în hârtie roșie, mătăsoasă? Printr-o

întâmplare foarte norocoasă aflase puștiul că nimic nu-i place mai mult bâtrânului paznic ca portocalele și se făcea luntre și punte pentru a avea întotdeauna un fruct portocaliu gata de sacrificiu.

După cum se vede, nici bâtrânul, nici puștiul nu aveau curajul să-și dea pe față dragostea pe care, în adâncul sufletului, și-o purtau. Ceea ce li se întâmpla amândurora cam pentru prima dată în viață.

2

Moș Timofte scutură îndelung clopoțelul. La drept vorbind, ceea ce se ascundeau sub această denumire era o talangă cât toate zilele care n-ar fi făcut cine sătie ce nota discordantă în clopotnița atât de cutreierată de elevi, lilieci și cucuvele a bisericii sfântul Dumitru, de peste drum de școală. Nu era un simplu obicei, ci o adevărată plăcere pentru moș Timofte întâlnirea repetată, regulată și sonoră cu obiectul care dădea semnalul de recreație, și n-ar fi folosit pentru nimic în lume sonerie de multă vreme instalate în școală. Tânărul lor impersonal, mecanic, uniform n-avea niciun farmec pentru bâtrân. Mai degrabă ar fi perindat coridoarele liceului sunând la ușa fiecărei clase decât să apese butoanele acelea mărunte de lângă cancelarie, care nu puteau transmite niciodată emoții sau cântece, cum făcea clopoțelul în mâna lui. Și mai era și un ceas electric instalat chiar deasupra butoanelor care l-ar fi enervat crunt pe bâtrân dacă și-ar fi însușit acest stil modern de semnalizare a recreațiilor. Ar fi avut impresia că se află sub controlul ceasului, el care de cincizeci de ani meșterea fără greș huiduma metalică din turn. De aceea nici după ce agită și două oară clopoțelul nu-și aruncă privirile spre ceasul electric. Dacă ar fi făcut însă altcineva gestul acesta ar fi descoperit cu uimire că mai erau aproape cinci minute până la pauză. Și fiindcă era primul semnal de recreație mărită din acel an, însemnă, în graiul original al lui moș Timofte, că până la vacanța mare mai rămăseseră câteva zile. „Da!“ își spuse bâtrânul și scutură pentru a treia și ultima oară talanga împrăștiind un sunet curios, parcă străbătut de note duioase. După ce așeză clopoțelul la locul lui coborî pe scara largă de piatră care legă clădirea de curtea mare a școlii. Ajuns pe ultima

treaptă, se postă ca o santinelă lângă leul de bronz din dreapta și aşteptă câteva clipe. Tresări la auzul usii care se deschidea, își atintă ochii într-acolo, urmări cu privirea mogâldeata care se prăvălea pe trepte și, cu un zâmbet de mulțumire, moșul făcu cale întrorsă, poposind undeva lângă cancelarie. Nu se înșelase nici de astă dată. Primul elev care ajunsese în curte, primul elev care atacase recreația era bineînțeles Tic.

Da, da! Tic fu primul care, cu un chiot ascuțit, străpunse tacerea întinsă a curții și anunță cavalcada sonoră a pauzei. Câteva clipe mai târziu, curtea imensă, străjuită de plopi și castani, cu șirurile lungi de bânci simple, fără spetează – sute de metri de bânci așezate în soare – cu spații nesfârșite care puteau adăposti zece meciuri simultane de fotbal, cu alte bânci, mici, izolate, făcute din bârne groase prinse în cuie de lemn, răspândite ici-colo, la umbra deasă a castanilor: teritoriu ocupat numai de elevii mari, curtea imensă și școlii se lăsa cucerită, în numai câteva clipe, de avalanșa tipătoare și colorată a elevilor. Se formară grupuri, se reluară jocurile întrerupte cu o zi înainte sau începură altele noi, pe clase, pe grupe, pe șiruri de bânci, un talmeș-balmeș asurzitor, dar atât de sigur și de precis împărțit, în care fiecare elev își avea locul: curse de cai, lapte gros, cincizeci de metri plat, sărituri, oină, echilibristică, urmări, evadări, scâncete, râsete, tipete, aplauze, strâmbături, lecții repetitive, taine, fotbal, laude, rugăminți, sandvișuri, fotbal, ochiade, provocări și iar fotbal. Dar erau și teritoriile ocupate de cei mari, care repetau pentru examene sau se plimbau preocupați, cu măinile la spate, comentând sezonul sportiv sau ultimele filme și manifestându-și din când în când disprețul față de cei mici, care le asurzeau urechile cu zgomotele și țopăiala lor. Puștii scoteau însă pe furiș limba după ei, fără să le treacă prin cap că după câțiva ani vor face aceleași gesturi de uimire și dispreț; și neînchipuindu-și aceasta, și pentru a le face în ciudă celor mari își împrospătau mereu joaca și zbenguiala cu alte torente de tipete, pe care le dirijau ca pe niște canonade spre teritoriile liniștite de la umbra castanilor.

Undeva în curte, pe unul din terenurile de fotbal improvizate la repezeală și delimitate de trupurile spectatorilor, se trăgea la o poartă. Își încercau pe rând norociul fotbalistii din clasele de mijloc. Șuturi plasate sau bombe fulgerătoare luau direcția porții

făcute ca întotdeauna din haine, șepci, pietre și pulovere. Portarul, un elev dintr-o optă, nu lăsa nicio mină să treacă prin spațiul apărat de el. Chiar când Tic, singurul dintre cei mici care nu era primit ca un intrus acolo, din motive ce se vor descoperi mai târziu, se repezi ca un bolid spre mină, prefăcându-se că va trage cu toată puterea în stânga, dar de fapt împingând-o plasat spre colțul din dreapta, la gaura de șoarece, portarul nu-și pierdu cumpătul și opri mingea, cum s-ar spune în termeni sportivi banali, chiar pe linia porții. Înciudat, nefericitul concurent scoase o limbă uriașă pe care i-o arăta în toată splendoarea ei portarului, și, bineînteles dezamăgit de insucces, își coti pașii iuți în altă direcție. După el se ținea, parcă urmărind o lecție vie sau supunându-se unui obicei de mult statornicit, o droaie de puști.

– Bă, Tic, ce apără azi Sergiu! Pun pariul, să mor eu, că nu-l găurești!

Tic îl privi de sus, cu dispreț nedeghizat, pe piciu îndrăzneț, și se hotărî să-l pună imediat la punct:

– Eu? Pe Sergiu?!... Ha! Ha!... Te-aș lăsa gol, mă, auzi? Te-aș lăsa ca planșa de la anatomie dacă mi-aș pune mintea cu tine. Și pielea ți-aș lăsat-o... Dacă n-aș fi elev aş juca astăzi în națională...

– Daaaa! Las' că ștui eu... Te lauzi. Află de la mine că azi nu-l găurește nimeni pe Sergiu. Ții pariu?

– Ai tu noroc că mie nu-mi plac oamenii săraci, adică oamenii sărăciți... Altfel aş paria imediat.

Mâna lui Tic se îndrepta amenințătoare spre nasul bravului amator de pariuri, dar mișcarea se opri brusc în aer derutându-l și mai rău pe admiratorul lui Sergiu. Privirile lui Tic descoperiseră ceva în zona aparatelor de gimnastică, mai bine zis descoperiseră pe cineva acolo: un vlăjgan care se întrecea în acrobații. Teme-rarul solitar n-avea mai mult de șaisprezece ani, dar statura lui și, mai ales, brațele sale goale, care se prefăceau în zeci de mușchi impresionanți, ca niște coarde de otel, la fiecare mișcare dovedeau o forță și o elasticitate puțin obișnuite. Droaria lui Tic își urmă cu fidelitate șeful, copiindu-i întocmai mersul și atitudinea. Mișcându-se lent, cu gâturile strâmbă și privirile fixate într-o singură direcție, prichindeii păreau că oficiază un ritual cu totul misterios și necunoscut. Mai era și cadența pașilor, și mai ales tăcerea uluitoare a celei mai guralive și mai nebunatice cete din școală.

Tăcerea era deplină și în zona aparatelor de gimnastică. Spectatorii, mari și mici, urmăreau cu sufletul la gură ceea ce se petreceea deasupra capetelor lor. Vlăjganul se cățărase pe o frângie fără noduri și fără ajutorul picioarelor, cum înregistra foarte prompt Tic, sus, pe bârna de care erau prinse aparateli, și de acolo, printr-un salt ușor, o jumătate de salt mortal, în văzduh, cum notase Tic, se agătașe de un cablu gros de sărmă, care traversa, inutil, la cinci metri înălțime, toată curtea școlii. Apoi foarte liniștit și zâmbind cuiva din văzduh își găsi în câteva secunde o poziție ideală de odihnă.

– Îl vedeti, mă! se răsti Tic la prichindeii înfiorați din jur. Astă-i Ursu, colegul soră-mii și cel mai bun prieten al meu. Lucrăm amândoi la bară. Dacă ne-ăți vedea cum facem amândoi gigantica și salturile mortale... Astă-i un fleac...

– Ia nu te mai lăuda, mă pițigoiule, îl apostrofă pe neașteptate un slăbă nog lung și desirat, cu nasul ca o pătlăgică. Până la urmă te pomenești că ajungi și acrobat la circ.

Insulta slăbă nogului rostită chiar în fața prichindeilor îl amuți pe Tic și-l lăsa o clipă cu gura căscată. Din fericire slăbă nogul porni imediat după alte victime pe care le culegea numai din cetele celor mici, așa că nu-l auzi pe Tic cum își dăscălea însoțitorii:

– Bă, dacă vă întrebă la naturale cum se cheamă pasărea aceea tâmpită care dă tot timpul din coadă, să spuneți că se numește codobatură sau pompilică...

Ciufuliciul nu reușî să-și ducă până la capăt răzbunarea verbală, cumplită în intenția ei, din simplul motiv că prietenul lui cel mai bun, acel vlăjgan căruia îi spunea Ursu, începu o nouă mișcare, acolo sus, deasupra capetelor lor. Se lansase într-o cursă rapidă, a cărei ciudătenie nu consta numai din faptul că se făcea pe un cablu, cu ajutorul mâinilor, ci mai ales pentru că fiecare mișcare de înaintare se făcea prin întoarceri, și la fiecare întoarcere trupul se sprijinea într-o singură mână, ceea ce, să recunoaștem, nu era chiar în puterea oricui. Când distanța dintre cablu și bârna aparatelor ajunse la vreo patru-cinci metri, vlăjganul făcu pe neașteptate o semigantică, adică o pendulare lungă, și își dădu drumul în văzduh. Printre buzele deschise ale spectatorilor răzbătu un tipărt, un început de tipărt, pentru că fu

retezat într-o clipită, atunci când brațele acrobatului se încolăciră sigure pe una din frânghiile de pe bârnă, transformându-i trupul într-o pendulă ordonată.

– Ei, bă! se repezi Tic la bravul amator de pariuri. Nu mai spui nimic? Acum să te văd... Arată-mi tu altul, în afară de mine și de Ursu, care să facă figura asta. Nici nu știi cum se cheamă figura, mă găgăuță. Zborul liliacului, auzi tu?!

Piciul era însă atât de însăpăimântat de ceea ce văzuse, că nu tălmăci pe de-a-neregul spusele lui Tic. Și cum spaima are de multe ori o mare putere de convingere, piciu crezut cel puțin jumătate din lauda colegului său.

– Uite, dacă vrei, continuă Tic, într-o clipă sunt lângă Ursu. Ce, crezi că mi-e frică?

Nu într-o clipă, dar în câteva clipe, Tic fu într-adevăr lângă Ursu. Nu pentru ca să repete figura acestuia, ci pentru că un băiat brunet și rotofei se apucase să zgâlțâie frânghia de care se agățase Ursu și-i făcuse semn să coboare. Vlăjganul alunecă spre pământ cu atâtă iuțeală, că aproape toți spectatorii își imaginăru un accident. Unul singur se lăsa condus de o inspirație subită și se strecură ca o nevăstuică lângă Ursu. Nu putea fi altcineva decât Tic. Inspirația lui se dovedi și norocoasă. Ciufulicul blond și cărnmai avu timp să audă o parte din cuvintele pe care Dan, băiatul cel oacheș și rotofei, i le șopti tainic acrobatului victorios.

– ...Ne cheamă Victor. Sub castanul de lângă cișmea. Tu du-te repede și anunță fetele.

Îndemnul lui Dan îl transformă pe Ursu într-un fulger, iar pe Tic într-un fel de fulgerăș, dacă se poate spune așa. Pe potecile deschise la iuțeală, printre spectatorii zăpăciți de goana de bolide a vlăjganului, se strecura triumfător și Tic. Iar când trecură amândoi ca niște rachete prin mijlocul terenului de fotbal, apărăt de fenomenul Sergiu, se întâmplă că mingea scăpată de cine știe cine venea chiar în întâmpinarea lui Tic. Prichindelul, în zodia celor mai bune inspirații, expedie în plină goană un șut năprasnic spre poartă, pe care Sergiu nici nu-l văzu. Doar îl auzi șuierându-i pe lângă ureche. Și dintr-o dată, dându-si seama de marea lui faptă, Tic se opri într-un urlet de bucurie, uitând cu totul de Ursu. Aruncă mai întâi o privire disprețuitoare spre Sergiu, apoi trecu în revistă întreaga asistență, absolut uluită de întâmplare, în căutarea

bravului amator de pariuri. Tic era hotărât, dacă nu să-l dezbrace de tot pe îndrăznețul prichindel, măcar ciorapii să i-i scoată din picioare. Ceea ce în limbajul său original însemna să-l descalțe și de pantofi, pentru că nu văd cine ar izbuti să-i scoată cuiva ciorapii fără să-i atingă și încălțăminte.

– Doamne, ce gol mare am băgat! se pomeni Tic lăudându-se. Le-am cam rupt gura la toți. Ia zi-i mă, planșă de anatomie! Tot mai crezi că mă laud? Uită-te la Sergiu.

Înciudat și parcă amețit de o lovitură primită în ceafă, Sergiu părăseea poarta. Așa își închipuia Tic, dar era numai jumătate din adevăr. Cealaltă jumătate constă în chemarea misterioasă pe care i-o adresase băietanul acela lung și deșirat căruia Tic îi scornise o nouă poreclă: codobatură.

– Iar se-adună cireșarii. Ce facem, Sergiule?

Cel întrebător rămase doar o clipă în cumpănă. Îi răspunse imediat lui Pompilică:

– Eu mă învârtesc pe aici, iar tu... Unde se-adună?

– La locul lor, sub castan, lângă cișmea.

– Formidabil!... Cum, tot n-ai înțeles? Ei sub castan... iar tu în castan, blegule. Arde-o!

3

Ursu își opri goana brusc, printr-o frânare atât de hotărâtă că era cât pe-aci să se dea de-a berbeleacul. În fața lui, pe o bancă retrasă la umbra castanilor, îl priveau cu ochii mari, uimiți, două fete. Una brunetă, aproape palidă, cu cozi lungi atârnându-i pe piept, cu ochi visători și mișcări lente, desprinse parcă din vis; cealaltă blondă, cu părul scurt tuns băiește, cu ochi iscoditori, cu mișcări scurte, sigure, care se voiau foarte convingătoare, cu ceva aspru în voce și-n atitudine, spre deosebire de duioșia pe care o emana prietena ei. Fiecare părea contrastul celeilalte, aceasta la prima vedere.

Fata blondă, care răspunde la numele de Lucia, îl cerceta sever pe mesagerul tăcut:

– Parcă te-ar fi revărsat un ciclon din mările Japoniei. Ce s-a întâmplat?